

חבית

שבועון קבוצת יבנה

ב' בשבט תשפ"א - (15.1.21)

”וישבו עליה לבטח ובנו בתים ונטעו כרמים” (הפטרת וארא, יחזקאל כח כו)

חציו השמאלי של ציור הקיר של המוסך הישן, ציירו: אפרת עפרוני ודני הרץ. צילם: דני הרץ

פרשת וארא

כניסת השבת - 16:37 צאת השבת - 17:39

בְּשִׁמְךָ, הֲרַע, לְעַם הַזֶּה...” (שמות ה', כ"ב-כ"ג)
חז"ל אומרים שעל דיבור זה נגזר על משה
שלא ייכנס לארץ ישראל. המדרש מספר
שמשה אמר לקב"ה: "יודע אני שאתה
עתיד לגאול אותם, אבל 'מה אכפת לך'
לעשות את זה כעת, ולהציל עוד כמה
יהודים ממוות?!" אמר לו הקב"ה: "עתה
תראה את אשר אעשה למצרים, בגאולת
מצרים תראה, ובארץ ישראל לא תראה".
כדי להחזיק מעמד בארץ ישראל, ארץ
האמונה, חייבים אורך רוח.

האמונה אינה רק התשובה החיובית
לשאלה, האם יש אלוקים. האמונה היא
בעיקר היכולת להחזיק מעמד גם כשקשה,
גם כשלא רואים את "קרש ההצלה" מעבר
למציאות הנגלית.

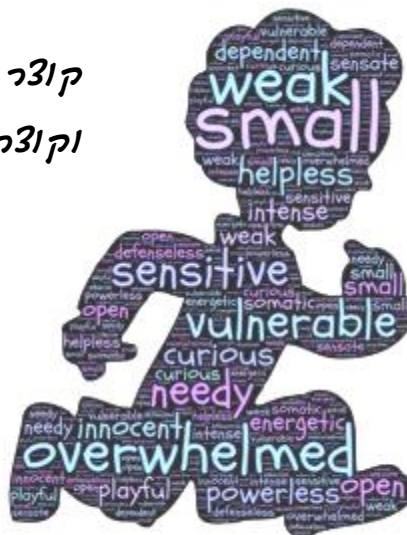
שבת שלום

בתרגילי יוגה לומדים כי גם כשחווים
מאמץ קשה של הגוף, חשוב מאוד לשמור
על נשימות ארוכות ועמוקות.

כאשר משה פונה לבני ישראל ואומר להם:
"וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלַת מִצְרַיִם",
(שמות ו', ו') " לֹא שָׁמְעוּ אֶל-מֹשֶׁה, מִקְצֹר
רוּחַ, וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה." (ו', ט') עבודה קשה -
זו המציאות, אבל השאלה היא, האם אדם
מאבד את אורך הרוח שלו? כל עוד הרוח
נמצאת, התקווה והסבלנות, יש איך לסבול
את הקושי. אולם הרגע החמור ביותר
בשעת צרה הוא אובדן האמונה.

בסוף הפרשה הקודמת, פרשת שמות,
מתוארת העלייה בדרגת הקושי. לא רק
שהאמונה איננה, גם העבדות מתחזקת.
משה פונה לה' ואומר: "לָמָּה הֲרַעַתָּה לְעַם
הַזֶּה, לָמָּה זֶה שְׁלַחְתָּנִי. וּמַאֲזוּ בְּאֵתִי אֶל-
פְּרַעֲהוּ, לְדַבֵּר

קוצר רוח
וקוצר אמונה

מן האינטרנט

"ואני תפילתי לך..."

שבת פרשת וארא

16: 37 - הדלקת נרות

תפילת מנחה - כרבע שעה לאחר הדלקת הנרות.

מיקום התפילות ולוח הזמנים - בתיאום ישיר עם אחראי המניינים!

- צפוני - נחמיה רפל
- מזרחי - צביקי טסלר
- צעירים - אחיעד מובשוביץ
- מערבי - רון ברטוב
- מרכזי - עדו עפרוני

יציאת השבת : 17: 39

שבת שלום !

אסיפת חברים בזום

במוצ"ש בשעה 21.00

חלף טוב!!

* **לאפרת (גדיש) וישי אייל, לסבא וסבתא חיה ונדב גדיש,**
להולדת הבת-הנכדה.

* **לציפי ומישאל חיות להולדת הנכד, בן ליאיר ומוריה.**

שתי מחשבות על ענייני דיומא / עינת לוי

אנחנו, כחברים, מצפים מעצמנו לטפח תודעה של אחריות כלכלית. חלק מהיכולת לקבל על עצמנו אחריות כזו קשור להיכרות של כל אחד ואחת עם תחום העבודה שלו, איך הוא נראה במקומות אחרים, מה מנעד המשכורות המקובל, מה נדרש מעובד בתחום, מה הזכויות שלו וכו'. ולכן - לא נכון בעיני שתהליך תיקון המשרות יהיה תהליך חיצוני לחברים העובדים, וייעשה בלעדיהם. כל חבר וחברה צריכים לדעת מה השווי הכספי של העבודה שלהם בעיני הקיבוץ ואיך הוא נקבע.

כאמור, אני מודעת לניסיונות להפריד בין הצורך הכלכלי של תיקון המשרות ובין המשמעויות חברתיות, ואני גם יכולה בהחלט להבין את הנוקטים בגישה זו. אלא שלעניות דעתי, ההפרדה הזו היא מלאכותית, ולא נכונה מבחינה אישית וחברתית.

יש עוד צד לעניין. במהלך השנים, חברים, יחד עם בעלי התפקידים השונים, התוו דרך תעסוקתית לעצמם. לפעמים הרצון האישי להתפתח הוא שהיווה את השיקול המרכזי, ולפעמים צרכי הקיבוץ והמערכת הם שהכריעו את הכף, והחברים ניתבו את עצמם דווקא למקומות האלה. אני מאמינה (וסליחה מראש על הדברים האפוקליפטיים קמעה), שיש לנו חובה מוסרית כלפי כל החברים, לדאוג שלכל מי שרוצה - תהיה האפשרות להתפרנס בכבוד, גם ביום שבו נחליט (אם נחליט) שמיצינו את דרך החיים השיתופית. לא להגיד "היו לא תהיה", אלא

מש"א, משק וקהילה, והקשר ביניהם

בימים אלה אנחנו מתחילים לראות בשטח את המשמעויות של תהליך הפרדת המשק מהקהילה. בשביל תְּבָרָה מן השורה כמוני, המשמעות העיקרית, כרגע, היא מגוון שינויים טרמינולוגיים בקרב בעלי התפקידים. במהלך התהליך הודגש לא אחת, שהמשמעות העיקרית של הפרדת משק מקהילה היא משמעות כלכלית וארגונית, ושהחברים לא ירגישו הבדל דרמטי בהתנהלות, ממה שמוכר להם כיום.

מהיכרותי עם תהליכים דומים שעברו בקיבוצים אחרים, (לא מחקר עומק, אבל כן שיחות עם חברים ובעלי תפקידים), כורח המציאות הוא שלתהליך כזה יש גם השפעה חברתית גדולה מאוד. מעצם טיבו, הוא לא יכול להישאר במרחב הארגוני והכלכלי בלבד. למהלך כזה יש השלכות חברתיות מרחיקות לכת, במיוחד בשלב בו נדרשים לתקנון משרות. בשלב הזה, לא רק הענפים מתארגנים מחדש ומקבלים תמונה אמיתית יותר של סעיפי ההוצאות שלהם, אלא גם החבר מקבל הזדמנות להיווכח מה הערך האמיתי של העבודה שהוא משקיע בה את כל חייו. אי אפשר להפריז בחשיבות ובהשפעה של ההבנה הזו על אנשים. תיקון משרות איננו תהליך חיצוני לאדם האוחז במשרה. הוא תהליך בעל חשיבות עצומה להגדרת ערך האדם והישגיו. ולכן, בעיני, יש לנהל את התהליך הזה באופן הכי שקוף מול החבר העובד, ובדרך שתשתף אותו בגיבוש התוצאה הסופית.

להיות כנים עם עצמנו ועם חברינו, ולעזור כולם להיות מודעים ליכולת ההתפרנסות שלהם (ברמת מספרים ואפשרויות קידום), וללוות כל מי שלא יהיה מרוצה ממצבו הנוכחי, להתקדם לקראת הכנסה מספקת. בכך, לטעמי, יש למש"א תפקיד חשוב, ונכון שתוקדש לכך מחשבה, במקביל לתהליך תקנון המשרות.

הפרטה ועוד הפרטה ועוד הפרטה ...

מזה זמן שאנחנו דנים בסעיפי צריכה שונים, ומנסים למצוא את הדרך הנכונה עבורנו לנהל אותם. שתי האפשרויות הן: ניהול המשאבים וחלוקתם דרך הקופה הציבורית, או העברת המשאב לתקציבי החברים, על מנת שכל חבר ינהל את הצריכה בעצמו. שני השיקולים המרכזיים, ברצון לשנות את ההתנהלות הנוכחית, הם הרצון / הצורך לצמצם בזבזים. כלומר - לעודד צרכנות נבונה יותר, ובמקביל - לאפשר יותר מרחב בחירה לחברים, בתוך ובין סעיפי הצריכה השונים (וכפועל יוצא, להגדיל את התקציבים האישיים).

המזכירות, שמובילה את התהליך, עושה זאת בזהירות ובמתירות, צעד אחר צעד, מתוך מחשבה על כל מְגוֹן החברים, ומתוך רצון להכיל את כל הדעות. מצד אחד, מבקשת להניע את הגלגלים ומצד שני, לא לערער יסודות יציבים ואיתנים עליהם נשענת החברה שלנו. ועל כך יש בי הערכה רבה.

יחד עם זאת, נראה לי שישנה הסכמה די רחבה בדבר הצורך לשנות את האיזונים הכלכליים. אמנם יש מי שרוצה הפרטה מלאה, ויש מי שרוצה לחזור כמה שנים

אחורה, בהקשר הזה. אולם שאר החברים (כנראה הרוב), נמצאים על הציר שבין שתי העמדות הללו, וכרגע רוצים שינויים בתוך המסגרת השיתופית. לתחושתנו, הגענו למצב שריבוי דיונים בסעיפי צריכה שונים אינם משיגים תוצאה טובה מבחינה חברתית. הם שוחקים, מייצרים תחושה של ניכור, מצריכים אותנו לנהל דיונים קטנוניים ולא נעימים וכד'.

אני חושבת שהבשילה העת להסתכל על התמונה השלמה של סעיפי הצרכנות שלנו, לפרוס את כל מגוון השירותים הנמצאים כעת בצריכה משותפת, ולהגיע להחלטות כוללות יותר בדבר סל השירותים שנכון לנו לצרוך במשותף, וסל השירותים שהחבר הבודד צריך להיות אחראי עליו בכוחות עצמו.

להסתכלות כוללת כזו, שלושה יתרונות מרכזיים:

1. היא תצמצם את הדיונים החוזרים ונשנים לכדי דיון מרכזי אחד, וקשה ככל שיהיה - הוא יהיה דיון אחד, מרוכז ועמוק.

2. היא תאפשר לנו, החברים, להתבונן על סך הצריכה שלנו ולהגיע להחלטות מושכלות ומאוזנות יותר. (כשמנהלים דיון בסעיף אחד, יש יותר קצוות על הסקאלה של "מפסידים" ו"מרוויחים" מכל מהלך).

3. דיון עמוק ורוחבי יאפשר לנו ליצור שינוי איכותי. יש סיכוי גדול יותר שהאיזונים החדשים שייווצרו ינבעו מתוך תפיסות עקרוניות בהגדרת השיתוף שלנו, ולא מתוך תסכול והתשה.

כאמור, אני מאמינה שהעת בשלה לעשות כן, ושמהלך כזה יתרום באופן משמעותי לחוסן החברתי שלנו.

סוף עידן ביפה הוד / עמית חפץ

אני רוצה להקריא בפניכם קטע משירה של לאה גולדברג "שירי סוף דרך":

הִדְרֵךְ יָפָה עַד מָאֵד - אָמַר הַנְּעָר.

הִדְרֵךְ קָשָׁה עַד מָאֵד - אָמַר הָעֶלֶם.

הִדְרֵךְ אַרְכָּה עַד מָאֵד - אָמַר הַגָּבֵר.

יָשַׁב הַזָּקֵן לְנוֹחַ בְּצַד הַדְרֵךְ.

צוֹבְעָה הַשְּׂקִיעָה שִׁיבְתוּ בְּפֹז וְאָדָם,

הַדְּשָׂא מִבְּהֵיק לְרִגְלָיו בְּטַל-הָעָרֵב,

צְפוֹר אַחֲרוֹנָה שֶׁל יוֹם מַעְלִיו מִזְמֶרֶת:

- הַתְזָכֵר מֵהַ יָפָתָה, מֵהַ קִשְׁתָּה, מֵהַ

אַרְכָּה הַדְרֵךְ?

אכן, היתה דרך ארוכה ולא תמיד קלה ... נאחל לאלישע שסופה של תקופה תהא תחילתה של תקופה חדשה, עם אתגרים חדשים.

אנחנו בטוחים שתמשיך לתרום מניסיוןך העשיר בתחומים רבים נוספים ונמשיך להיעזר בניסיוןך ובעצתך.

נאחל שתהיה פעיל, בריא, ושתוכל להשקיע יותר זמן בליהנות מהחיים.

ולנו, שממשיכים את העבודה ואת המסורת, נאחל שתהיה לנו פרנסה טובה, ובריאות טובה ואיתנה.

בעיניי, המפתח להצלחה הוא שיתוף הפעולה וגיבוי הדדי.

אני חוזר ליפה הוד לאחר יותר מעשרים

בשבוע שעבר ציינו, באירוע מצומצם (מפאת מגבלות הקורונה), את סיום כהונתו של אלישע כמנכ"ל יפה הוד. אלישע שימש בתפקידו כ-21 שנים.

היו אלו שנים של שינוי מהותי בענף ההודים בכלל ובתחומי העיסוק של יפה הוד בפרט. "יפה הוד" הפך לאחד ממגדלי ההודים הגדולים ביותר, עם משקי גידול הפרוסים ברחבי הארץ. לאלישע היתה תרומה משמעותית ביותר בתהליך זה, בהרחבת הפעילות של יפה הוד וכן, מעורבות ותרומה שלא תסולא בפז בכל ענפי הלול.

דברים שנאמרו על ידי באירוע הפרידה מאלישע:

שלום לכולם,

אנחנו מציינים היום סופה של תקופה.

סופן של כ-21 שנים בהן אלישע ניהל והנהיג את יפה הוד.

אי אפשר להשוות את יפה הוד שאליה נכנס אלישע, ליפה הוד אותה אלישע עוזב היום. תחומי הפעילות השתנו, היקף העבודה השתנה ועוד ועוד.

בעקבות מגבלות ההתקהלות, התכנסו רק עובדי המדגרה והמשרדים, אך צריך לזכור שאנחנו רק חלק מהאנשים שמהווים את הארגון שנקרא יפה הוד. אנחנו נמצא את הדרך לערוך פרידה מסודרת מאלישע, גם בנוכחותם.

עציון. תחומי הסמכות והאחריות הספציפיים יחולקו בהמשך. ברצוני להודות לאלישע על שנים רבות של נשיאה בעול, ואני בטוח שנמשיך להיעזר בניסיונו העשיר בכל תחומי בעלי הכסף.

אני רוצה לאחל לאלישע הצלחה בהמשך הדרך, וכמובן בריאות איתנה וטובה.

שנה, על מנת לנצח על המקהלה. אני לא יודע לנגן בעצמי. מנגינה נעימה ואיכותית תתקיים רק אם כל אחד ינגן את התפקיד שלו הכי טוב שאפשר...

”בכל פאזל יש המון חלקים.

יש קטנים ויש גדולים, צהובים וכחולים.

אבל אם כל חלק יעמוד לו בצד ולא יעזור, בגלל שהוא מיוחד,

אז כמה שינסו, לא יצליחו את הפאזל לגמור,

ותמיד יישאר באיזשהו מקום חור.

אך אם כל אחד ישלים את השני,

ומה שלא תצליח אתה, אעשה אני -

אז נקבל תמונה נפלאה, של המון אהבה

ושיתוף פעולה”.

עם סיום הקדנציה של אלישע, קיבלנו החלטה לשנות את המבנה הניהולי ביפה-הוד.

אני אשמש כיו”ר פעיל ביפה הוד, כאשר האחריות הניהולית הכללית מוטלת עלי. את התפקיד הזה אמלא יחד עם תפקידי כמנהל אגף המשק. רביב לשם (כפר עציון) ישמש כמנכ”ל חברת יפה הוד, ואבינועם ישראלי (כפר עציון) ישמש כמנכ”ל הוד

תיקון: בגיליון הקודם נשמט בטעות שמה של יפעת (וולף) כהן מרשימת הנינים של דוד בית אריה ז”ל, וכן חסר שמה של בתם הבכורה של משה ויוכבד תשבי, פנינה רייפנבר-ארטרקט ז”ל. ט.ל.ח. (ותודה למי שקיבל זאת בהבנה). דינה

כחולים מאומתים, וזה האריך את התקופה שהיינו צריכים להיות בבידוד. יצחק הלך הביתה ברגע שהוא חשב שהוא חולה, אבל אלה שנשארו פה, עבדו עוד כמה ימים, וכמה מהם נדבקו ממנו. יש כאלה שעברו את זה יותר בקלות, ויש כאלה שהיו ממש חולים. בסופו של דבר יצא ששבוע לא עבדו באולם האריזה, והפגיעה היחידה היתה בעובדים שיושבים בבית, בבידוד, ולא עובדים.

* יש סיפורים המלווים בציורים, ויש ציורים המלווים בסיפור, אבל יש ציורים שהם הסיפור עצמו. כמו, למשל, ציור הקיר על הסככה שמדרום לבית הקירור, שתפס את ק'. תפס חזק! חיים שלמים יש בציור הזה של **אפרת עפרוני ודני הרץ**. ביקשנו מדני לספר על תהליך היצירה (שהסתיים לפני כמה חודשים).

דני: "התמונה היא חלק ממערך שלם של מורשת יבנה, אשר מבקש לשמר את "חצר המשק", שבמרכזו שכנו המוסך הישן וסככת הטרקטורים. התמונה הזאת היא הדמייה של המוסך הישן. גם הפעם לא ציירנו על פי תצלום אחד, אלא חיברנו מרכיבים מ-10 תצלומים לפחות. מתצלום אחד 'לקחנו' את **מאיר בר שלום** מתקן קומביין, ומאחר - את **גדליה דיטור** שיושב על D4 (די-פור), לפי תצלום שלישי ציירנו

* אנו מניחים שרוב הקוראים שמעו על **ההתמודדות של מפעל השימורים עם גל הדבקות ובידודים**.

שוחחנו עם **שלמה נחליאל** כדי לקבל מבט מבפנים.

נתחיל עם ספויילר למסקנה המרכזית: צריך לדעת על איזו תקופה ליפול עם גל תחלואה, וחברינו במפעל הצליחו ליפול על תקופה פשוטה יחסית.

שאלנו את שלמה: איך זה התחיל? איך הוא קיבל את ההודעה? ומה היו המשמעותות של זה? שלמה: זה התחיל כשיצחק לא הרגיש טוב. אחרי יום וחצי שהוא היה במפעל, הוא החליט שהוא הולך הביתה, כי הוא לא רצה לקחת צ'אנס, ולצערנו, ביום חמישי לפני שבועיים התברר שהוא מאומת. בשלב זה, כל אחד מאנשי המשרדים עשה את החשבון מי ומתי היה איתו בישיבות. היה ברור לנו שאנחנו צריכים להיכנס לבידוד. כשבדקנו לעומק, התברר לנו שניאלץ לעצור את העבודה גם באולם האריזה, כי מנהלי הייצור צריכים אף הם להיכנס לבידוד".

אז מה המשמעות למפעל של הבידודים? שלמה: "המשמעות היא שינוי מבחינת תוכניות האריזה, אך מכיוון שזאת תקופה לא לחוצה במפעל, לא היתה ממש פגיעה. אם זה היה קורה בתקופה שאורזים בה מלפפונים בשיא הלחץ, זה היה נורא. בהמשך, התברר לנו שעובדים נוספים אובחנו

שלושה עציונים שנשענים על מכונת זריעה. התמונה צולמה בשדה, אבל בציור מיקמנו אותם במוסך, ו'צירפנו' אליהם את **יעקב גדיש** - מתצלום אחר. גם את **בוב אדלר** ציירנו עפ"י תצלום אחר, עם התנועה האופיינית באצבעותיו, של "לעשות בדיוק בדיוק, ולא לפספס מילימטר", ומיקמנו אותו מכוון את **גדליה דיטור**, שיוצא מהמוסך על הטרקטור. הציור של **נתן ריין** עם **שלמה שמחה בר שלום** בתוך הבור שמתחת למכונת, הוא צירוף של הבור שבמוסך החדש עם אותן דמויות - מתצלום אחר. במקור, הם תיקנו טרקטור, אבל החלטנו לצייר 'סוסיתא' - על פי תמונה מהמרשתת. יש חלון קטן שרואים בו את

יונה ריין עוסק ברישום, מאחורי דלפק. יונה היה מחסנאי. בדרך כלל הוא ישב בתוך המוסך, אבל "הושבנו" אותו מול החלון, שיראו אותו. בני משפחתו, שראו את התמונה, אמרו שזה מאוד דומה למציאות. הקומביין, במקור, היה בשדה ויהכנסנו אותו לסככה. גם התמונה של **רמי עפרוני**, בצד שמאל, על הפרמל - צולמה במקור בשדה. המוסך היה ליד סככת הטרקטורים, ומשם יצאו אנשים לעבודה. לקחנו את המוסך והטרקטורים, ושילבנו ביניהם. לאחרונה, **צבי אפרתי** בנה גגון מפח מעל הסככה ועמודים מעץ, כך שגם המבנה עצמו מדמה את הסככה של המוסך".

חציו הימני של ציור הקיר

מה קורא בספריה / אסתר ויהודה יוסף

ספרי ציון

טל של תחייה - מכתבים ראשונים של אנשי אמונה לאחר השואה / אסתר פרבשטיין.

הרפון, המלחמה החשאית בכספי הטרור / ניצנה דרשן לייטנר ושמואל מ' כץ.

הבנאי, האיש שבנה את בארות יצחק ארבע פעמים. סיפורה של בארות יצחק מזוית ראייה אישית / נחום ברוכי.

בין גזרי ים סוף, מלחמת יום כיפור מנקודת מבטו של תלמיד ישיבת הסדר / שלום וסרטייל, בשיתוף אביחיל פלד.

גוש קטיף - אהבה עזה / צבי הנדל, כתיבה: חגי הוברמן.

פני השטח, הפלסטינים: מבט מבפנים / אוהד חמו.

ספרי קריאה

קסם של הורות, בשבעה שלבים פשוטים / הדוויג מונטגומרי.

מרינה של הים / סנטה מונטיפיורי.

איך לשנות את דעתך, מה מחקר הפסיכדלים החדש מלמד אותנו אודות תודעה, מוות, התמכרות, דיכאון וטרנסצנדנטיות / מייקל פולן.

סודות בית השמפניה / קריסטין הרמל.

המתאגרף, רומן גרפי, סיפורו האמיתי של הרצקו האפט / ריינהרדקלייסט.

האחיות / איימי מקלן.

למה אנחנו ישנים, לגלות את עוצמת השינה והחלומות / מתיו ווקר.

הכפר האבוד / לורקה קוק.

ההבטחה האחרונה / קטרין יוז.

המוח הטיפש, מדען מוח מסביר מה המוח שלך באמת עושה / דין ברנט.

א' אלמנה / יעל שבח.

דחיפות קלות, איך לשפר את ההחלטות שלכם הנוגעות לבריאות, לעושר ולאושר / ריצ'רד הי' תיילר וקאס סאנסטיין.

למה דווקא אני, עוד מחשבות של אמא עייפה / רביטל ויטלזון יעקבס.

החיים הם תקופה קשה / חנוך דאום.

ואתאהב בסופה / נגה רפל.

העולם לא יכול להתקיים בלעדיך / משה שרון.

לרקוד עם יד אחת / תמר הרשקוביץ.

תודה שאיחרת / מדריך האופטימיסט לשגשוג בעידן התוצאות / תומס לי פרידמן.

ספרי נואר

יומנו של חנון 15, במים עמוקים / ג'ף קיני.

עברית של שבת, תבליני לשון לפרשת השבוע, (שלושה כרכים) / ניסן נצר.

אוליבר טוויסט, (מהדורה חדשה) / צ'רלס דיקנס.

אורות האדם והנפש, משנתו הפסיכולוגית של הראייה קוק וכלים ליישומה / ברוך כהנא.

עם life ופריאות איתנה!

תתעוררו – הטיל כבר כאן / שמשון גוטליב

את מה ששמעתי. אין לי מושג מי היה הנינג'ה שלנו, שלחץ על הבזאר. האזעקה, עדיין בהפעלה ידנית, עלתה לאוויר ואנחנו, על טפנו, מצאנו את עצמנו סוחבים את הילדים על הגב עם שלל המסכות, עולים לקומה השנייה, לביתם של **רבקית וצביקה שריד**. הניסיון לשים מסכות על ראשיהם של הילדים

כל דור והמסכה שלו

הקטנים לא צלח. היו מהם שהתנגדו, כחיה שמנסים לשים לה מחסום פה. האמת היא שאני ויתרתי מראש, אבל לאם ילדיי הסירוב היה קשה. בדמיונה היא כבר הריחה את ענני החל"כ (חומרי לוחמה כימיים), מהם כל כך חששו. משפחת שריד קיבלה אותנו בחיבוק חם, ומיד לאחר שנכנסנו הם שמו את סמרטוט הרצפה הרטוב, שהוכן מבעוד יום, על מפתן הדלת כדי לחסום כל כניסת אוויר רע מבחוץ.

חיים יבין עלה לשידור ולאחריו דובר צה"ל, **נחמן שי**, ביקש מאיתנו להיות רגועים ולשתות מים. את המים סיפקו לנו לבתים מבעוד יום. והשאר - היסטוריה.

ב-28 לפברואר הסתיימה המלחמה, בה נפלו, בעיקר באזור המרכז, 38 טילי סקאד.

בשש אחרי המלחמה, ועדת התרבות ארגנה מסיבה גדולה, ועד היום אני זוכר את ההוקרה לה זכיתי מעל הבמה, על כך שבזכותי הנינג'ה לחץ על הבזאר. והמסכות, גם של הורי ז"ל, עדיין נמצאות בבויידס, ממתונות נחש הצפע.

לפני 30 שנה פרצה המלחמה. היתה זו מלחמת הטילים הראשונה. סדאם חוסיין ניסה לקחת אותנו כבני ערובה במלחמה שבכלל לא היתה המלחמה שלנו. האמריקאים תקפו והמלחמה הלכה והתקרבה אלינו. המדינה נערכה. חולקו מסכות מגן, כולם היו דרוכים, וקיבלנו הוראה להשאיר את המסכה בהישג יד,

ולא להתפתות ולהשתמש באטרופין. הקיבוץ נערך, לקומות השניות היתה עדנה ומחירן, כנדל"ן, הרקיע שחקים. אם תהיה מתקפה כימית, כך נאמר לנו, מוטב שנעלה אליה.

ב-18 בינואר 1991 בין חצות לשחר של יום חדש, בעודי ישן כשנת כלב, חצי עין פתוחה ואוזן זקורה וקשובה לגלי האתר, נשמע קול צפצוף מוזר וצורמני שלא היה קשור לשום דבר, השידור פסק ושתי מילים מאיימות נשמעו פעמיים מעל גלי האתר: "נחש צפע – נחש צפע".

לאחר מכן אני שומע את שדרי תוכנית הרדיו "ציפורי הלילה" **מלאכי חזקיה ומיכה פרידמן**, ששידרו במסגרת היערכות העורף, בשידור מאוחד של רשת ב' וגלי צה"ל, מנסים לברר מה זה היה צריך להיות. עוד הם תוהים ומנסים לברר, אני, בחושי המחודדים הבנתי את גודל השעה. דרך אגב, השעה היתה 2:02 בלילה. מדובר באירוע שישנה כאן את מציאות חיינו לתקופה הקרובה. הכנסתי את אצבעותי לחוגת הטלפון והתקשרתי במהירות לראש הצח"י באותם ימים, **שמעון אפרתי**, ודיווחתי לו

מהנעשה במש"א / דוסי אלטמן

"מנצחים הם לא אנשים שלעולם לא נכשלים, אלא אנשים שלעולם לא נכנעים"

נושאים שעומדים על שולחני במש"א:

- ✓ עבודת מש"א עם ענפי המשק וענפי הקהילה - עמידה ביעדים של תְּקוּנוֹן משרות, וניהול עבודה מול תקציב עבודת חברים / שכירים.
- ✓ רישום עבודה – רישום עבודה באיסופית, רק בחיוב טלפוני. רק במקרים חריגים, שהוגדרו ע"י מש"א, ניתן יהיה לפנות למנהל הענף כדי שיתקן את הרישום ידנית - באותו שבוע.

אני מבקשת שבכל שבוע, כאשר מגיע המייל עם דו"ח העבודה - לעקוב ולתקן, במידת הצורך, את הרישום.

לא נוכל להשלים עם מצב שבו באים למש"א אחרי כמה חודשים, עם בקשה למילוי רטרואקטיבי של רישום עבודה.

במידה ודו"ח העבודה לא מגיע במייל, אפשר להעביר אלי את כתובת המייל, ואנו נדאג להעביר אליכם.

תזכורות:

- על כל חודש שבו לא ממלאים איסופית בטלפון וממלאים אח"כ ידנית, יורד יום חופש.
- בכל ימי הסגר, רק אחד מבני הזוג נשאר בבית עם הילדים (עד כיתה ג', כולל). על ימים אלו רושמים בסמלים: סגר קורונה.
- במידה ובן הזוג השני מצטרף לשהות בבית עם הילדים, על דעת עצמו, נחשבים ימים אלו לימי חופש.
- במידה ומישהו, או או אחד מילדיו (עד כיתה ג', כולל), נכנס לבידוד, ימים אלו נרשמים כימי מחלה.

התחלתי בתפקידי כמרכזת מש"א לפני כשלושה וחצי חודשים, ולאט לאט אני נכנסת לעניינים. אנו בעיצומו של הסגר השלישי ונקווה שהאחרון. אנו מנסים לתת מענה לבקשות העזרה והסיוע מצד משפחות, תוך פגיעה מינימלית בצורכי המשק והקהילה, ומקווים שבעזרת סבלנות וסובלנות נוכל לעבור את התקופה בצורה טובה ויעילה.

ביחידת מש"א עובדת יחד איתי **עדי אפרת** מקיבוץ בארי. עדי אחראית על כל עובדי החוץ ועל ה"יזמויות", ועוזרת ומייעצת בתחומים נוספים במש"א.

תודתי ל**נחמיה רפל**, **נעמה טסלר ואיילת אריכא**, שסיימו את עבודתם במש"א והשאירו לי משרד מסודר עם נהלים ברורים, מה שאפשר לי להיכנס בצורה חלקה וטובה לתפקיד. לאחרונה התחלתי להיפגש עם מנהלי ענפים, לשמוע / ללמוד ולהכיר יותר לעומק את ענפי הקהילה והמשק.

לאחרונה נבחרו באספה נציגי הציבור לוועדת מש"א, והם: **בעז בלנקשטיין ואדית דגני**.

נפגשנו השבוע לישיבה ראשונה של ועדת מש"א בהרכב מלא, כשחברים בה (בנוסף אלי) חברי המזכירות - **נח חיות, עמית חפץ, שמשון גוטליב**, שני נבחרו הציבור הנ"ל, **ועדי אפרת** - מצוות מש"א, במעמד של משקיפה. לאחר פתיחה קצרה של הישיבה, דנו בתפקידי הוועדה ובנהלי עבודה.

הוחלט שהוועדה תיפגש פעם בחודש. ניתן תמיד לפנות לכל אחד מחברי הוועדה, כדי להעלות בפניהם נושאים שמעוניינים שיטופלו בוועדת מש"א.

עובר ושב ...

- ✓ **אבישי חיות** (בשנת בית) נכנס להדרכה בחברת "לימונים".
- ✓ **אסף בית אריה** נכנס לתפקידו כמנהל החינוך ולצד זה, ממשיך לעבוד יום בשבוע בקבה"ד.
- ✓ **נעמה טסלר**, בנוסף לעבודתה ב"צבר", נכנסת לעבודה בחנות מפעל השימורים, בחצי משרה.
- התחילו בעבודת חוץ:**
- ✓ **רעות סער** - עובדת בעיריית אשדוד, כעובדת סוציאלית.
- ✓ **מעין זלקינד** - עובדת באשדוד, במשאבי אנוש בחברת תקשוב.
- ✓ **שרית גנוסר** - נכנסה השבוע לעבודה כטכנאית רנטגן, בבית החולים "ברזילי" באשקלון. תודה ובהצלחה לכולם, בתפקידים השונים. עד כאן להפעם,
- אני מזמינה את כולם לשמוע, להשמיע, להעיר ולהאיר.**
- דוסי אלטמן** - מנהלת משאבי אנוש

- ✓ **אלי כהן** החליף את שמשון, בתפקיד מדריך במדגרה.
- ✓ **שמשון גוטליב** נכנס לתפקידו כמנהל קהילה.
- ✓ **צורי אריאל** החליף את דביר עדיקה, כמנהל שיווק במדגריה.
- ✓ **רבקה שריד** סיימה את עבודתה במפעל השעונים ועברה להנה"ח של הקיבוץ.
- ✓ **שחר בר לב** עבר מהמטבח הבשרי - למחלבה.
- ✓ **יגאל בית אריה** נכנס לעבוד בענף הוידאו, ויום בשבוע יישאר בחשמליה, לעזרה בפרויקטים.
- ✓ **חני רגב** נכנסת לתפקיד מזכירה בענף הרכב.
- ✓ **מיכל שליסלברג**, בהמשך להחלטה על איחוד ענף המוסך והרכב, מיכל הסכימה לקחת על עצמה את ניהול הענף המאוחד. בימים אלו, לצד עבודתה בחברת הלימונים, מיכל נכנסת ללמוד את תפקידה החדש, לקראת כניסה מלאה בעוד כמה חודשים.

שולחן בנייה / שמשון גוטליב

מאז, נפגש הצוות שכולל את נח חיות, יהודה שריד, סיוון נג, אסף בית אריה, נורית וולף, ניר גלס, אבשלום טסלר, זוהר ברטוב ואותי. עד עכשיו קיים הצוות שתי ישיבות. הדיון הוא עדיין מקדמי וככל שאנחנו דנים, עולות השאלות ומתבהרת התמונה הכללית. והתמונה היא מצד אחד סבוכה, אך מצד שני ניתנת לפתרון!

בפעם הבאה נבנה בעורק החיים המרכזי של הקיבוץ. "אבני הדרך" * יעברו בתאי שטח שמתחילים מצפון, עוברים ממערב לשדירת הברושים ומסתיימים בדרום, בשכונת הקוטגים, היכן שיוחלט לבנות ובאיזה היקף.

לפני כחודש וחצי פורסמה ב"מבית" הידיעה הבאה: " ... אנו נערכים לחשיבה על הפעימה השנייה. כזכור, בפעימה הראשונה אנו בונים בשטחים פתוחים, אך החל מהפעימה השנייה, נבנה בשיטת "פינוי-בינוי". הריסת מבנים קיימים תצריך התארגנות מורכבת להעברת הפעילות שמתבצעת במבנים להריסה, העברת דיירים לבתים חליפיים, ואולי גם ויתור על פונקציות מסוימות שבתים אלו מילאו. בהתחשב בכל אלה, יש לבחור את האיזור המיועד לפינוי-בינוי, ואת המועד המתאים שיאפשר את תהליך ההריסה. המזכירות מינתה צוות שיבחן את האפשרויות השונות ואת ההשלכות שלהן, ויביא את המלצותיו למזכירות ולאסיפה".

אני מבקש לשתף אתכם בשאלות המרכזיות שעלו בדיונים:

האם בשלו התנאים?

עדיין לא ברור מה יהיה היקף הבנייה. הוא יהיה כפוף למודל התקציבי, אבל לא פחות מכך, ליכולות שלנו להכיל את הבנייה שתהיה במרכז הקיבוץ, על כל המשתמע מכך. לקראת סיום הבדיקה של מאזן 2020, נדע האם ביצועי המשק עמדו בתנאיו של המודל התקציבי ומאפשרים את המשך הבנייה, כדי שתהיה לנו אבן דרך ולא, חס וחלילה, אבן נגף.

מהו העיתוי המושלם להתחיל בבנייה?

השאלה מתי לבנות היא שאלה מרכזית שפנים רבות לה. האם אנחנו שומרים על רציפות הבנייה, או עושים הפסקה וממתיינים למעבר המשפחות לבתיהן באבן הדרך הראשונה? מעבר משפחות לבתי "אבן הדרך הראשונה" ישחרר לנו מלאי דירות משמעותי של חלופות דיור, שיאפשרו לנו "לנשום". כרגע, מלאי הדירות הפנויות אינו מספיק כדי לענות על צורכי הדיור, או לכל הפחות יכניס אותנו ללחץ ויאלץ אותנו לוותר על מה שהורגלנו לו, בדיור לצעירים או במבנים לענף החינוך. מצד אחד, פסק הזמן בין אבן דרך לאבן דרך יעשה אותנו יותר נינוחים ויותר מדויקים. מצד שני, הפסקה בין אבן דרך אחת לזו שבאה אחריה עלולה להיות לנו לרועץ.

הנעת התהליך מחדש, לאחר הפסקה, לוקחת זמן ודרושה היערכות מחודשת, מבחינת גיוס

והנעת הצוותים שלנו והנעת כל מערך הבנייה, חברות קבלן וחברת הפיקוח.

לפני שמתחילים, נכון להבהיר:

הבנייה הבאה, לכשתבוא, תכלול מרכיבים מרכזיים שעדיין לא התמודדנו איתם. מדובר על פינוי אנשים מביתם, הריסת בתים, פינוי ההריסות והכנת השטח לבנייה. תחשבו רגע רק על ענני האבק שיכסו את השמים. כל זה יקרה בלב האזור המיושב. מדובר בדרכי גישה מרכזיות שתהיה בהן תנועה רבה של עובדים, רכבי שטח ומשאיות, וכל זה בתא שטח קטן. הבנייה המסיבית בבתי הקומותיים בשנה האחרונה, מלמדת אותנו שאין להקל בכך ראש. הלמות הפטישים מתחילה באור ראשון ומסתיימת בשקיעה. במבחן התוצאה, יש לקוות שאחרי שישקע האבק ואחרון הבנאים יעזוב את השטח, והדשא שוב יוריק, נהיה מרוצים, ואיש איש ישכון לבטח בביתו.

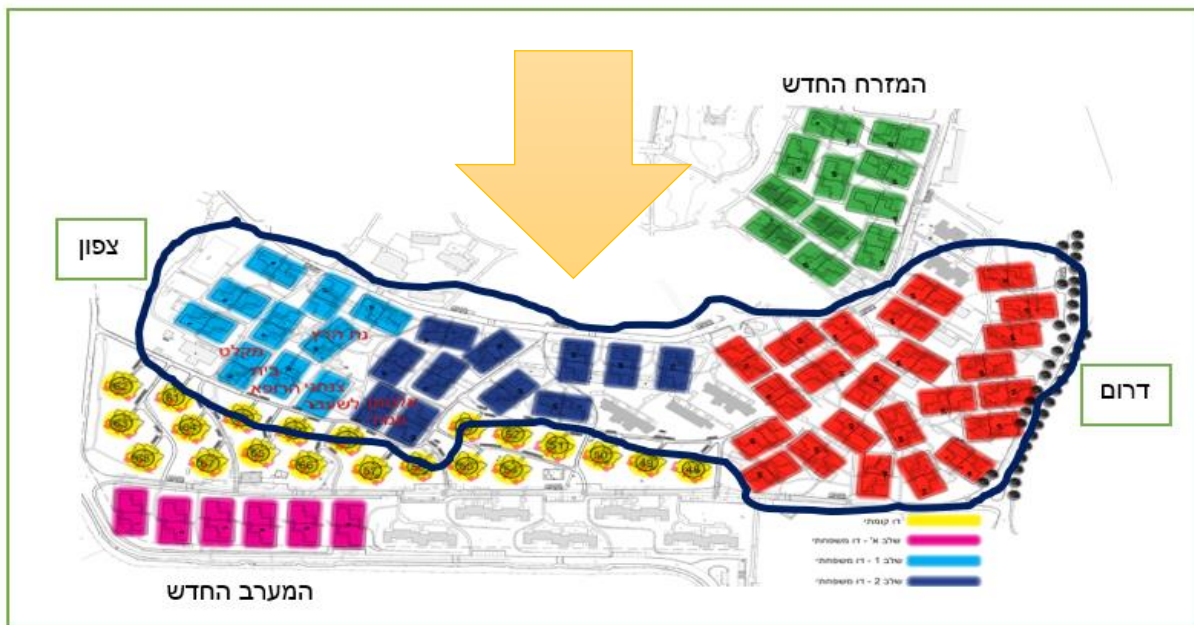
היכן הולכים לבנות? וכמה?

השאלה הגדולה, שהיא שאלת מפתח, תהיה, היכן להתחיל וכיצד להתקדם, והכל עדיין פתוח. האם נוביל את הבנייה מצפון לדרום, או נציע לבנות במספר מוקדים, די בדומה למה שנעשה כרגע? מה המשמעות של עבודה ביותר מאתר בנייה אחד? כמה בתים אנחנו יכולים לבנות, בו זמנית, וכיצד נשמור על דרכי הגישה ממערב למזרח, בלי לפגוע באיכות החיים שלנו? פרשתי בפניכם רק חלק מהשאלות שכבר עלו

* אבן דרך במקרה שלנו היא נקודת הציון הלוקחת בחשבון את הקריטריונים שנקבעו לעניין סיום שלב בבנייה והתקדמות לשלב הבא.

קצב פינוי הדירות המיועדות להריסה, ניתוקן מהתשתיות ומעבר הדיירים לחלופות הדיור. השאלה, מי יוביל את הבנייה, גם היא נשארה עדיין פתוחה. נצטרך לאסוף את הכוחות. כולנו מבינים שעוד עבודה רבה לפנינו, אך הבית קום יקום.

בתוך הצוות, וקרוב לוודאי שיעלו עוד שאלות. עוד מה"לא-נודע" הוא פרק הזמן שייקח לנו לקבל החלטות. לפחות ניסיון העבר לימד אותנו, שאצלנו זה לא קורה ביום אחד וצריך לתת זמן (...רב...) לתהליך. לאחר שנקבל החלטות, נצטרך להיערך למהלכים המקדימים, שגם להם יש להקדיש זמן, כמו:

אחות כוננת בשבת פרי "וארא" - אוריה חושן.

שעות וימי העבודה של ד"ר אבירם זונסקי במרפאה:

יום ראשון: 16:45-14:30, יום שני: 15:30-14:00

יום שלישי: 13:00-09:45, יום חמישי: 09:00-08:00 ו-15:30-14:30.

ימי שישי במרפאה: יום שישי ה-15/01 - המרפאה סגורה. יום שישי ה-22/01/21 - ליזט.

* **חיסוני שפעת** - יש מלאי מספיק לחיסונים, הציבור מוזמן לתאם תור.

* **תזכורת!** - לבדיקות דם יש לתאם תור מראש מול המרפאה.

מבקשים לחזור ולהדגיש כי לפני כל הגעה למרפאה, יש להתקשר ולתאם מול המרפאה. על אחת כמה וכמה, כל מי שמרגיש לא טוב, אסור לו להגיע למרפאה אלא ליצור קשר טלפוני.

בשעת חירום: אחות תורנית 4000. איחוד הצלה 1221

רק בריאות - צוות המרפאה!

צפור בגשם

רחל שפירא

פעם ראיתי צפור בגשם
בלה רועדת בקור,
לא הנה בה כח לעוף
ולא נמצא לה מסתור.
לו הנה הדבר בגדי
הייתי עושה מעשה,
הייתי לוקחת אותה אל ביתי
ונותנת לה מחסה.

פעם הייתי צפור בגשם
כמותה, כמו הצפור,
לא הנה בי כח לשיר
ולא נמצא לי מסתור.
לו הנה הדבר בגדי
הייתי עושה מעשה,
הייתי לוקחת אותה אל ביתי
ונותנת לה מחסה.

פעם ראיתי צפור בגשם,
אני זוכרת היטב
איך נותרה בלי כח לעוף
מרב חלשה וכאב.
לו הנה הדבר בגדי
הייתי עושה מעשה?
הייתי לוקח אותי אל ביתי
ונותן לי מחסה?

על השירים: יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת: bimkomon@gmail.com
המערכת: דינה ספראי, רעיה זלקינד, ניר יעקבי ושרית פישביין.